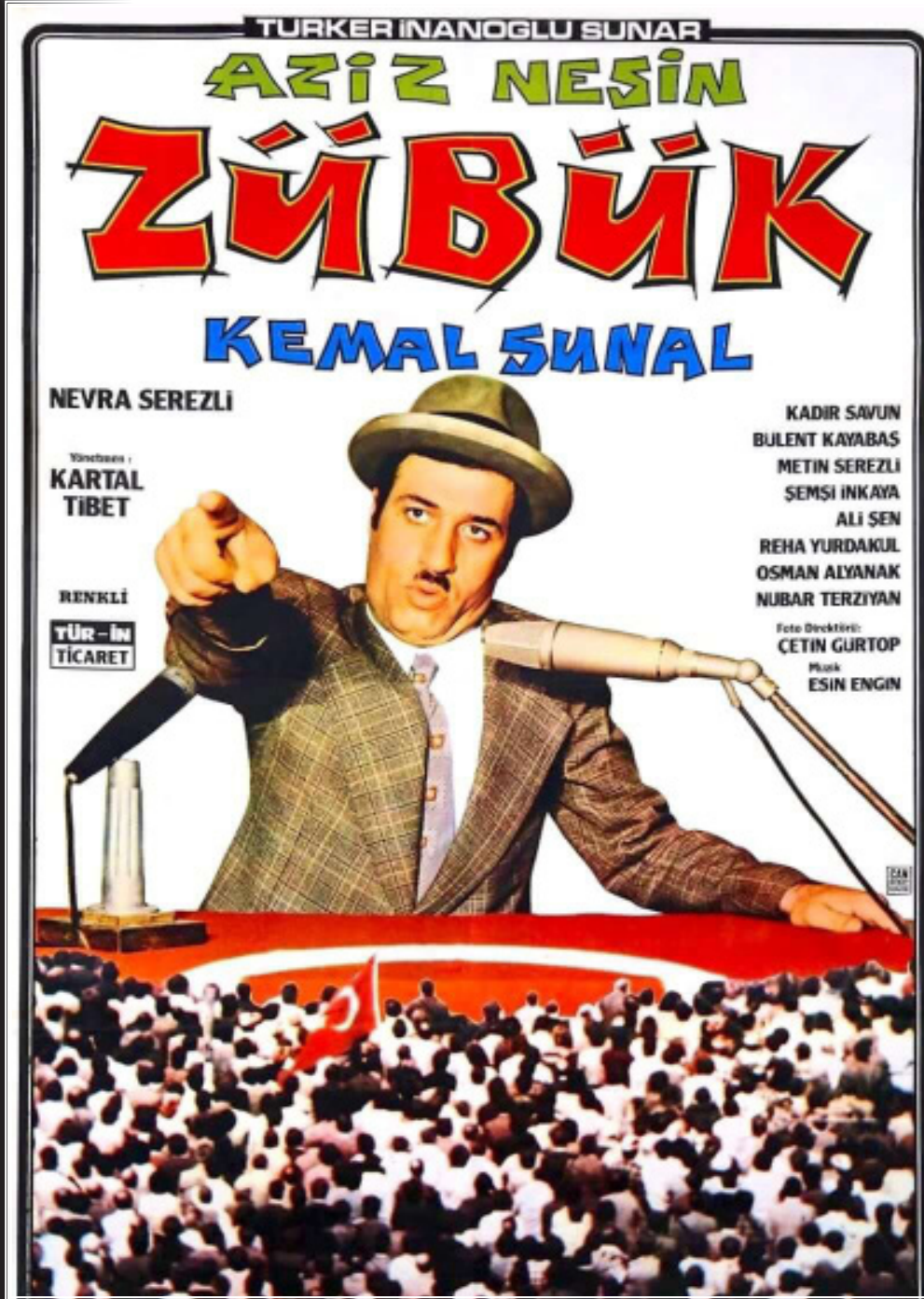

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Hüseyin Suat Yalçın ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Tacettin Şimşek
- ◆ Ahmet Yıldırımtepe ◆ Fikret Görgün ◆ Halit Yıldırım ◆ Hızır İrfan Önder
- ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Ercan Sağlam ◆ Mehmet Osmanoğlu
- ◆ Mehmet Pektaş ◆ Memik Kömekçi ◆ Kadir Köse ◆ Yakup Gümüş
- ◆ Ramazan Demirtaş ◆ Mustafa İmir ◆ Bekir Oğuzbaşaran

73 Sayı 21 Mart 2024

Ramazan Latifeleri'nden

◆ **Hüseyin Suat Yalçın**

Bize lütfetti yedirdi Paşa, dilberdudağı
Ne kadar tatlı imişsin yaşa dilberdudağı

Tatlınız böyle olunca acaba canlınızın
Ne olur lezzeti sorsam sana dilberdudağı

Bütün ahfâdı melâlim ona olsun da fedâ
Yaşasın kevn ü mekânda baba dilberdudağı

Gülme ey aşçıbaşı, kalmadı, süprüdü tabak
Ne kadar varsa getir git daha dilberdudağı

Benzemez aslına ismiyle müsemma olsa
Çok yenir çünkü cihanda şaka dilberdudağı

Ne kadar bak kabarıp tatlıyı çekmiş içine
Gerçi olmazsa felekte kaba dilberdudağı

Gel hocam, durmıyalım bir daha gel istiyelim
Sana kaymaklı kadâif bana dilberdudağı

Bırakır bir acı, gönlünde senin ey Gâve
Ne kadar tatlı olursa hava dilberdudağı

A Ç I K K A R A

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: *Tayyib Atmaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım* Afiş: *Yolda Bulundu*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükkân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergi@gmail.com*

73. Sayı Mart 2024 ISSN-0106417 (edergi)

İnsan Bildiğin Gibi

◆ **M. Nihat Malkoç**

...sözümüz gocunanlara...

Kuyu kazmakla meşgul
İnsan bildiğin gibi
Yiyip azmakla meşgul
İnsan bildiğin gibi

Gözü vardır, göremez
Malı vardır, veremez
Hak kapıdan giremez
İnsan bildiğin gibi

İyiliği göremez
Gönüllere giremez
Kendisini yeremez
İnsan bildiğin gibi

Güldürmez ki, gülmez ki
Aklı başa gelmez ki
Ziyandadır bilmez ki
İnsan bildiğin gibi

Hep yıkmanın düşünde
Fitne fesat peşinde
Sanma kendi işinde
İnsan bildiğin gibi

Nefsinin kölesidir
Fitnenin kalesidir
Dünyanın çilesidir
İnsan bildiğin gibi

Tamah eder paraya
Fitne sokar araya
Merhem olmaz yaraya
İnsan bildiğin gibi

Başta kibir ve gurur
Haset eder de durur
Zulmü, zalimi korur
İnsan bildiğin gibi

Lügatinde yok vefa
Gece gün sürer sefa
Nefret saçır etrafa
İnsan bildiğin gibi

Meyillidir yatışa
Heveslidir atışa
Kolay gelir satışa
İnsan bildiğin gibi

Her kisveye bürünür
Temiz gibi görünür
Sanma kolay arınır
İnsan bildiğin gibi

Kötüsünü bölüşür
Cenazede gülüşür
Kendisiyle çelişir
İnsan bildiğin gibi

Gayretsizdir (b)ilimde
Pek mahirdir zulümde
Aklı yoktur ölümde
İnsan bildiğin gibi

Deme ona vermeyi
Garibanı görmeyi
İster sefa sürmeyi
İnsan bildiğin gibi

Kalbi katı mı katı
Zehir eyler hayatı
Adı batası adı
İnsan bildiğin gibi

Uyanamaz rüyadan
Habersizdir hayâdan
Kalbi farksız kayadan
İnsan bildiğin gibi

Sabah akşam övünür
Temiz kalple(!) avunur
Hep nefsinin savunur
İnsan bildiğin gibi

Sade sözdür gücümüz
Gocunana sözümüz
Budur ancak öcümüz
İnsan bildiğin gibi

Yalandan medet umar
Yılandan medet umar
Talandan medet umar
İnsan bildiğin gibi

Nigâr Hanım Vay/Dört -Matbuatta Kavga Var-

◆ Tacettin Şimşek

Nigâr Hanım'ın "Feryad" şiirinin yayımlandığı Mütalâa mecmuasının 17. nüshası Anadolu'da yok satıyordu.

Bu, *Mehasin* mecmuasının patronu Vasfi Naim için rahatsız edici bir haberd. Geçen ay yaptığı transfer teklifine Nigâr Hanım "hayır" deyince öfkeden çıldırmış, belli etmemeye çalışsa da hışımla ayrılmıştı oradan.

Nasıl olurdu bu?

Hâlbuki kendisi "Herkesin bir fiyatı vardır ve paranın açamayacağı hiçbir kapı yoktur." der, buna yürekten inanırdı.

Olmamıştı. Nigâr Hanım'ı ikna edememişti işte. Nerede yanlış yapmıştı?

"Yalnız benim mecmuamda yazacaksınız." demesi mi irtibatı koparmıştı? Ama böyleydi bu.

Her mecmua, anlaşıldığı imzanın yalnız kendi sayfalarında görünmesini ister, bir başka mecmuada yazmasına izin vermezdi. Bu matbuat âleminde yazılı olmayan kesin bir kuraldı. Öyle bir kuraldı ki Kanun-ı Esasî'nin ana maddelerinden biri gibiydi.

Eskilerin deyişiyle "teamül" dü. Şayet bir yazar ya da şair bu teamüle uygun davranmazsa önce mecmua idaresine tazminat öderdi, sonra da mecmua onun metinlerini bir daha yayımlamazdı.

Gerçi *Mütalâa*, ne hikmetse Nigâr Hanım'a sınırlı koymamıştı. Onu topluma mal olmuş bir sanatçı olarak görmüş, okuyucularını ondan mahrum bırakmanın haksızlık olacağını düşünmüş olmalıydı.

Vasfi Naim bunu da saçma buluyordu. Her ne sebeple ve her kim için olursa olsun teamüller sarsılmamalı, kurallar esnetilmemeliydi.

Yol boyu,

"Yanlış yaptın Nigâr Hanım! Pişman olacaksın." diye diye kelimeleri ağzında sakız edip çiğnemişti.

Islık gibi bir sesle,

"Vasfi Naim'in kim olduğunu göreceksin Mümtaz Fehmi!" diye de eklemiştir ardından.

İntikam vaktiydi şimdi. Ne yapabiliirdi? Ne yapmalıydı?

Hapishanede volta atan mahkûmlar gibi yazıhanesinde bir sağa bir sola yürüyor, kafa patlatıyordu.

Çok geçmeden zihninde beş yüz mumluk bir ampul yaniverdi. Yalnız yazıhane değil, bütün dünya birdenbire aydınlanıverdi.

Diş gıcırıtları arasında,

"Ben de Vasfi Naim isem bu oyunu bozaram leyn!" diye bağırıldı.

(Editörün notu:

Bir kehanette bulunmak gerekirse bu yürekli çıkıştan, ileride Tatar Ramazan'a bir replik biçilebilir.)

Yan odadan musahhah Feriha Sezai koşup geldi. Telaşlıydı.

"Hayırdır, patron," dedi. "Kötü bir şey mi oldu?"

Vasfi Naim, gülümsedi.

"Yok bir şey, Feriha Hanım," diye cevap verdi. "Zihnimde bir riyaziye problemi vardı da onu çözdüm. Biliyorsun, uzaktan tedarikle matematik okuyorum. Profesör bu problemi halledene ara imtihanda artı yirmi puan verecek."

"Ya öyle mi?" dedi Feriha Sezai. "İyi iyi. Ben de sandım ki..."

"Her şey yolunda, Feriha Hanım, işinize bakın!"

"Peki, patron."

Feriha Sezai odadan çıktı.

Vasfi Naim için durulacak zaman değildi, hemen harekete geçti. Gözünü karartmıştı bir kere. Hırsla kapılmıştı.

Bir kamu bankasından yüklü miktarda kredi çekip gazete ve mecmua dağıtım şirketini satın aldı. Şirketin başına kayınbiraderi Behçet Emin'i oturttu.

Behçet Emin sanayide kaportacıydı. Vasfi Naim onu özellikle seçmişti. Şirketi kendisi perde gerisinden yönetecekti ama resmî evrakta adı hiç geçmeyecekti.

Bütün periyodik neşriyatın dağıtım işleri aksmadan yürüyecekti. Sadece *Mütalâa* mecmuasına el konacak ve mecmua dağıtıma verilmeyecekti. Dolayısıyla Nigâr Hanım'la okuyucularının bağı

kopacak, Mümtaz Fehmi'ye de büyük bir darbe indirilmiş olacaktı.

Bir sonraki ay olay patladı. *Mütalâa* mecmuası hiçbir gazete bayiinde bulunamadı.

Mecmuanın sadık okuyucuları bayilerden eli boş ama ağzı dolu dönüyordu. Öfke gırtlak boyuydu. Mecmuanın merkezine acele telgraflar çekildi, tehditler savruldu.

Trabzon'dan Hızır İlyas adlı okuyucu, iadeli tahhütlü bir mektuba "Ya mecmuam gelir ya da..." diye eksilteli bir cümle yazmış, altına bir Sürmene bıçağı, bir de ondörtlü resmi iliştiirmişti. Bununla çok açık bir mesaj verdiğinden emindi.

Doğudan batıya, kuzeyden güneye bütün Anadolu şehirlerinde ve kasabalarında "Mecmuamızı isteriz!" diye mitingler düzenlenmeye başladı. Aslında herkes bu sloganın arkasında "Nigar Hanım'ı isteriz!" cümlesinin saklı olduğunu bal gibi biliyordu. Düpedüz isyandı bu. Öyle bir isyan ki, Celali isyanları halt etmiş.

Anadolu ayaklanmıştı. Cayır cayır yanıyor, bangır bangır bağıriyordu. Ülkede halk ihtilalinin ayak sesleri yankılanıyordu. Dünyada şiir ve şair temalı ilk ihtilal olacaktı bu.

Mütalâa mecmuasının patronu Mümtaz Fehmi soğuk soğuk terliyordu ama elinden bir şey gelmiyordu.

Nasıl olurdu bu?

Mecmua vatan sathındaki hiçbir okuyucuya nasıl ulaşmazdı?

Araştırdı, soruşturdu, dağıtım şirketinin el değiştirdiğini öğrendi. Yeni yönetimin farklı bir yapılanmaya gitmesi sebebiyle bir aksilik olduğunu, bir sonraki ay, mağduriyetin giderileceğini söylediler.

Mümtaz Fehmi araştırmayı biraz daha derinleştirince Vasfi Naim'in çevirdiği dolaptan haberdar oldu. Dönemin ünlü kabadayılardan İpsiz Recep, Şık Manol ve Baltalı Hano gibi birkaç belalıyı Vasfi Naim'in üstüne saldı.

Kabadayılar Vasfi Naim'in ofisini bastılar. Bereket versin, ofiste kimse yoktu da can kaybı olmadı. Öyle ya, bütün kabadayılar Şık Manol gibi adam öldürmeye tövbeli, sadece kafasını ve yumruklarını kullanan tipler değildi. Dönemin tek kadın kabadayısı Baltalı Hano'nun bile kocası dâhil yirmi-

den fazla leşi vardı.

Kapı pencere, cam çerçeve, masa sandalye, ne varsa indirdiler. Rulo kâğıtları yaktılar. Dizgi ne baskı makinelerini darmadağın ettiler.

"Bu ilk ikaz!" diye not bıraktılar. Zaptiyeye gitmesi hâlinde binayı başına yıkacaklarını, soyunu sopunu kurutacaklarını not etmeyi unutmadılar.

Bu olay *Mütalâa* ve *Mehasin* mecmuaları arasındaki kanlı kavganın fitilini ateşledi. Artık matbuat âleminde hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Baltalar çoktan bilenmişti.

Ertesi hafta Vasfi Naim de Harap Hüsnü, Odesalı Kosti, Solak Ligor adlı kabadayılarla *Mütalâa* mecmuasının ofisini basıp misillemede bulundu.

Bir yandan etrafı toparlamak, mecmuanın neşirini kesintiye uğratmamak, öbür yandan kavgayı sürdürmek gerekiyordu.

Mümtaz Fehmi, Nigâr Hanım'ı transfer etmekle yazar ve şair transferlerinin yolunu açmış, aynı zamanda başına belayı satın almıştı. Ama olsun, tatlı belaydı neticede. Yüz kere olsa yüz kere daha bu riske girerdi.

Fena mı olmuştu?

Matbuat âlemine bir hareket gelmişti. Hareketin olduğu yerde bereket de olurdu.

Öte yandan Nigâr Hanım, istemeden böyle büyük bir kavgaya sebep olduğu için üzgündü. Bir süre yazmaya ara verecek ve kavganın yatışmasını bekleyecekti.

Asimilasyon

◆ Ahmet Yıldırımtepe

Yazık, büyük şehir onu da bozmuş
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş
Kulağı deldirip kaşını çizmiş
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Saçlarının önü civciv sarısı
Botoks yapmış yüze, gergin derisi
Tayt giymek ister de sığmaz gerisi
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Takma dişleriyle nasıl da gülmüş
Estetik yaptırıp kaşını almış
Boya, cila ile gencecik olmuş
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Köye gitmez olmuş artık yazları
İnternette dürtüp durur kızları
Zum yapınca görüyormuş gözleri
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Ceryanlı sigara alıp tütürmüş
Torununa bir firt deyip tattırmış
Vegan olacağım diye tutturmuş
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Sabah kahvaltıda yulaf kırıyor
Yetmiyor içine kepek karıyor
Yahu bunu köyde davarlar yiyor
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Çiiiz diyor fotoğraf çekilir iken
Kız diyor falına bakılır iken
Yaz diyor şort ile takılır iken
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Baksana şu tipe nasıl da çağdaş
Yoga yapıyormuş kurarak bağdaş
Giydiği tayt onu ediyor iğdiş
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Mini etek giymiş bale yapıyor
Her gün biraz daha yoldan sapıyor
Anlamadım hangi dine tapıyor
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Tek tuşla kripto madenler kazmış
Sanal çiftlik kurup parayı ezmiş
Dalgadan Dümen'e mektuplar yazmış
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Cuma mesajını ihmal etmiyor
Herkesine diyor da kendi gitmiyor
Gece üçten önce asla yatmıyor
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Camiye giderken yolu şaşırmış
Kopyala yapıştır resim aşırmış
Kanki deyip ne güzeller düşürmüş
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Artık yılbaşında hindi kesiyor
İnterneti bitmiş yayın kasıyor
Durumunu beğen, yoksa küsüyor
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Zavallı karısı bezmiş canından
Takip eder olmuş canlı yayından
Hayran kitesinden, Tiktok fanından
Bizim Memmed emmi ne hâle gelmiş

Geçilmiyor

◆ Fikret Görgün

Dünya fııldak dünya;
Atandan geçilmiyor.
Her taraf çamur derya,
Yatandan geçilmiyor!

Varlığımız devlete,
Yediğimiz nimete,
Hakk'a ve hakikate
Çatandan geçilmiyor!

Anlamazsın kastı ne,
Kazık atar dostuna.
Söz verip de üstüne
Yatandan geçilmiyor!

Divane mi, deli mi?
Düşünmüyor ölümü.
Güçlü diye zalimi
Tutandan geçilmiyor.

Âsa dayandı çama,
Ahlâk tutmuyor yama.
Dürüstler de çok ama
Ütenden geçilmiyor!

Kalp kalbe kurmuş pusu,
Uyku sinsi uykusu.
Sürmüş gâvur kokusu,
Tütenden geçilmiyor!

Ha birisi, ha çalı,
Ottan farksızdır hâli.
Yerden mantar misali
Bitenden geçilmiyor!

Sözüm geçmiyor ele,
Ne söylesem nafile,
Haramı iştah ile
Yutandan geçilmiyor!

Gitgide eriyoruz,
Sanmayın görüyoruz.
Fikret, can veriyoruz,
Yitenden geçilmiyor!

Elli Yıllık Sır

◆ Halit Yıldırım

Efendim önceki ziyaretten sonra sağ olsun bizim gençler haftada bir gün hanemizi şenlendiriyorlar. Elleri, kolları dolu dolu gelip bizim elimizi bir şeye vurdurmuyorlar. Kapiya bir semaver yakıyorlar. Çayı yanlarında getirdikleri kuru yemiş, kuru pasta, öteberi ile yudumlarırken bize de eskilerden anlatmak düşünüyor.

Tabii başrollerde yine bizim pehlivan yapılı burnu ezik, kulağı kırık, ense ile kellesi neredeyse bitişik Cavlak'ın Kel Savaş var. Peşinde de onun avenesinden Culuk'un Hamza ve meşhur İt Yaşar da var. Bu Yaşar'ı bitim kadar sevmem ama kapiya gelmiş misafiri de kovamıyorsun. Ataların dediği gibi sevmediğin mantar burnunun dibinde biter.

Meğer İt Yaşar geçen ay onun hakkında anlattığım meseleyi duyunca illa ben de geleceğim diye tutturmuş. Savaş ona:

“Sen Törrüd'ün ehbabısın. İrfani emmiyi kızdırırsan şart olsun seni eşşek sudan geleştane evire çevire düver, kafanı gözünü kırar.” demiş.

“Gülbiyaz Törrüd ile görüşmemi yasakladı. Zaten onu gördüğüm yok. Ekmek Kur'an çarpsın, üç dokuz şart olsun, karı benden boş olsun bir boş boğazlık etmeyeceğim.” diye söz vermiş o da.

Savaş bunları eve girerken kulağıma fısıldadı. Neyse kapiya it de gelse kovulmaz dedik sustuk.

Tabii ayak işleri İt Yaşar'a düştü. Çayı o demledi, servisi de o yaptı. Allah için köpoğlusu bir çay yaptı ki sormayın. Hani tavşankanı diyorlar ya aynen öyle. Tavşan görse kanımı içiyorlar diye demliği kafaya dkerdi namussuzum.

Malum bu zamanda konuşulacak mesele elbette seçim meselesi olur. Bu akıl fukaraları benim vekillikten girdiler lafı evire çevire köydeki muhtarlığa, kazadaki belediye reisliği işine getirdiler. Ben her ne kadar “Bu meseleyi kapatın, yerin kulağı vardır. Adayların kulağına gider, yok yere hasım sahibi olmayalım.” dedimse de kâr etmedi.

Neymiş bu sefer Şişmanların Ferzi kazanır, yok Felahların Baki kazanır, yok Kelehmet'in Sencer kazanır. Bir de iddiaya girmezler mi? “Lan n'oluyo, benim evimi Veli Efendi ganyan bürosu mu sandınız?” diye müdahale ettim. Lakin laf çökeğe çökmüş Magirüs gibi debelenip durdu. Anlaşılan bu kopukların amacı seçimi bizim eve sokmak. Biz böyle cebelleşirken İt Yaşar lafa girdi:

“İrfani Ağa madem bugünkü seçimleri, adayları konuşmak istemiyorsun. O zaman eski seçimleri anlatsan ya.”

Onun bu sözü bir anda ortalığı sükûnete boğdu. Herkes dönüp ona bakmaya başladı. Yaşar bir pot kırdım diye birden heyecanlandı.

“Valla kötü bir şey demedim. Eski seçimleri anlat dedim. Bunda ne var?”

Baktım oğlan suçuklandı.

“Yok, doğru söylüyon. Madem seçim konuşulacaksa eski seçimler konuşulsun daha iyi!” dedim.

Bu sözüm üzerine Yaşar derin bir soluk aldı. Solan yüzünün rengi bir anda kabak çiçeği gibi açılıverdi.

Ortalık yatışınca Culuk'un Hamza hemen devreye girdi.

“İrfani Ağa, hatırlıyon mu? 77 seçimlerinden sonra Fezyioğlu'nun ilçe başkanı köye gelip ‘Bu köyde ocak açacağız.’ dediği bu işin aslı neydi, bir anlatsan.”

Kasabın müşterisine istediği yerden kestigi gibi soru da istediğim yerden gelmişti.

“O sene bizim burası da belediyelikti. Koca köy, Angara, İstanbul derken aha düştü yüz haneye. Malumunuz nüfusumuz düşünce belediyemiz kapandı. Neyse o zamanki reis de Hasan Ağa'nın Yunus...”

Burayı iyi diğneyin. O zamanların meşhur partilerinden Adalet Partisinin ambilemi kır at, Güven Partisinin koç. Halk Partisinin yine altı ok, Hareket Partisinin üç hilaldi. Selamet Partisi anahtar ve Demırgırat Partisi de el ambilemini kullanıyor. Bir de oy pusulları o zaman renkli dağel. Sandıklar açıldı ve seçim sonuçları açıklandı. Köyün ekserisi mühürü kır ata basarken bir kişi koça basmış. Yani anlayacağınız Turhan Fezyioğlu'nun Güven Partisine bir oy çıktı. Seçimden sonra kayfede bu işin epey bir münakaşası oldu, kim ki bu koça basan, deyi... Hani sandık başında bir adamları olsa o bastı diyeceğiz, adamların bizim burdan hiç umudu olmadığı için sandık başına adam bile bulamamışlar. Şu muydu, bu muydu diye çok kafa yorduk emme bu bir oyun sahibini bulamadık. Mevzuyu kapattık gitti.

Tabii biz mevzuyu kapattık kapatmasına emme sandık başında adamları bile yokken partilerine bir oy çıkınca Güven Partisinin ilçe başkanı seçimden sonra soluğu bizim köyde aldı. Kahvede oturuyorduk adam içeri girdi. Girer girmez selam kelimadan sonra bir sandalyenin üstüne çıkıp bize seslendi.

“Ağalar bir beş dakikanızı alacağım. Seçimlerde köyünüzden ilk defa bir rey almış durumdayız. Bu rey Sayın Genel Başkanımız Fezyioğlu'nun da dikkatini celp etmiş olacak ki bize tel ile emir verdi. Biz bu köyde partimizin bir ocağını açacağız. Bize bu bir oyu veren kişi kim ise onu da bulup partimizin ocak başkanı yapacağız. Şimdi sizden ricamız bize bu reyi veren kişi aranındaysa ortaya çıksın. Eğer burda değilse kesin sizler bilirsiniz bize bu adamı bulmanızı rica ediyorum.”

Millet şaşkın şaşkın birbirine bakındı. Daha kimse ağzını açmaya fırsat bulamadan bizim Yunus Reis de içeri girdi. O da kayfenin önüne tofophil durduğunu görünce hükümetten önemli biri mi geldi diye merak etmiş, o yüzden gelip bakmak istemiş. Zira o günlerde vesait nerde...

Reis içeri girince adam bizim Reis'e:

"Seni yerde ararken gökte bulduk. Yahu Reis Bey, Genel Başkanımız Sayın Turhan Feyzioğlu Bey talimat verdi: 'Partimize oy çıkan köy ve nahiyelerde ocaklar açılacak ve ocak başkanları da oy veren kişilerin arasından seçilecek. Partiye oy bile vermeyen adamları ocak başkanı yapmayacaksınız.' Biz de baktık ki buradan da bize bir oy çıkmış. Biz şimdi bu kişiyi bulup ocak başkanı yapacağız. Sen eski ve kurt politikacıları dansın. Kesin bilirsin bu kişiyi. Bu adamla bizi tanıştırt buraya bir ocak açalım."

Yunus Reis de bizim gibi önce şaşırıldı ama sonra kendisini topladı:

"İyi de Selçuk Bey ben Adalet Partiliyim. Neden gidip de karşıma yeni bir parti ocağı açtırırım? Bu dediğiniz dünyada olmaz." dedi ama bir yandan da bıyık altı gülüp duruyordu.

Selçuk Bey de aslında eski Adalet Partiliydi. İlçe başkanlığı seçimini kaybedince o da gidip Güven Partisine geçmiş oranın ilçe başkanı olmuştu. Selçuk Bey'in yüz hatlarından bizim Reis'in lafına içerlediği çok belli olmuştu:

"Yahu Reis o kadar arkadaşlığımız var. Ben senden bize oy atan adamı bulmanı istiyorum." diye ısrar edince bizim Reis muzipçe gülerken karşılık verdi:

"Selçuk Bey size oy veren o kişi hayatta sizin ocak başkanınız olamaz. Gel sen bu sevdadan vazgeç."

Selçuk Bey bu cevap karşısında çok gücendi. Adamın eli yüzü birden değişti, kızardı, morardı.

"Vaay demek öyle ha! Yani benim olduğum yerde size ocak açtırmam demek istiyorsun öyle mi? Ben de seni vefalı bir arkadaş bilirdim yanılmışım. Yazıklar olsun be! Bir kişi sizin burada partinizi yıkacak değil, seni reislikten edecek değil. Tamam Reis Efendi, tamam. Ben alacağımı aldım, duyacağımı duydum, göreceğimi gördüm." dedi ve kاپیya doğru yöneldi.

Bizim Reis pehlivan yapılı, babayiğit adamdı. O da ayağa fırladı ve Selçuk Bey'i kolundan tuttuğu gibi geri masaya oturttu.

"Bana bak Selçuk Efendi sen beni yanlış anladın anlamasına ya muhalif de olsan buraya kendi isteğinle gelirsin ama alini kolunu sallayarak kendi isteğinle gidemezsin." demez mi?

Selçuk Bey elini masaya vurdu:

"Lan beni tehdit mi ediyorsun, ne demek elini kolunu sallayarak gidemezsin demek!" diye çıkıştı.

Baktım bizim Reis hâlâ bıyık altı gülüyor.

"Yahu sen beni yine yanlış anladın. Buraya kadar gelip benim ekmeğimi yemeden suyum içmeden gidemeyen Selçuk daha anasından doğmadı. Otur oturduğun yerde! Şimdi sor bakalım bir kere size oy veren kişi neden sizin ocak başkanınız olmaz?"

Bırak Selçuk Bey'i, köycek biz de şaşırılmıştık. Ama yemek yemeden gidemezsin deyince de hani gururumuz kabardı. Evet, bu köye gelip aç gitmek demek adamın anasına, avradına sövmekten beter bir şeydi. Bizim Reis'in de hanesi açık, sofrası açık... Muhalif

olanlar bile onu takdir etti. Hep bir ağızdan:

"Sen bu köye kendi arzunla gelebilirsin ama buradan aç susuz gidemezsin." diye bağırdık.

Selçuk Bey'in gerilen yüzü gevşedi. Gözlerinin içi ışıladı. Ben de hemen lafa girdim.

"Bak Selçuk Efendi sen buradan yemek yemeden gidersen köylüye hakaret etmiş olursun. Hem Reis Bey de bu köyde hanedar bir adamdır. Bu adamın da itibarı var. Gidemezsin." dedim.

Adam mahcup bir şekilde ayağa kalktı:

"Ağalar Allah razı olsun. Ben özür dilerim bir yanlış anlaşılma oldu ama yemeğe de gerek yok. Sizin şu sözleriniz bile adama bir ay saursuz oruç tutturur. Var olun." dedi. Sonra da bizim Reis'e döndü:

"Ee söyle bakalım bizim seçmen neden bize ocak başkanı olamazmış?"

Yunus Reis birden ciddileşti:

"Selçuk Efendi size oy veren kişi benim anam da ondan." dedi.

Ağzımız açık kaldı. Kahvedekiler uğultu hâlinde "neey" diye bağırdı. Selçuk Efendi de şaşırılmıştı:

"Nasıl yani? Bizim partiye oy veren kişi Karanfil teyzem mi?" diye sordu.

Yunus Reis gülerken:

"Yaaa aynen öyle. Benim gariban anam ata vereceğim diye mührü götürüp koça basmış. Şimdi 70 yaşında, okuryazarlığı bile olmayan benim anam sizin partiye nasıl ocak başkanlığı yapacak söyle bakalım!" deyince bir kahkaha bombası patladı. Gülmekten sandalyelerde bile oturacak gücümüz kalmadı.

Neyse Selçuk Bey de gülmeye başladı. İşi tatlıya bağlamıştık. Selçuk Bey'e mükellef bir sofraya hazırladık. Yemekten sonra da uğurladık onu. İşte o mesele de bu şekilde vuku buldu."

Ben sözümü bitirdim. Tıpkı bundan elli sene önce olduğu gibi bizim misafirler de gülmekten yerlere yattılar. Ben o gün için yırttım derken bu Yaşar olacak lüzumsuz:

"Sen 80'de ortaokulda hademe iken Müdür Nevzat Bey senin yüzünden memuriyetten atılmış. Onu da anlat!" demez mi?

Birden tepem attı. Tabii diğerleri de birden gülmeyi kestiler. Ortalık bir anda buz gibi bir sessizliğe büründü.

"Sana kim söyledi lan Nevzat Bey'in benim yüzünden memuriyetten atıldığını?" diye çıkıştım.

Yaşar bu, adı üstünde İt Yaşar. Hiç itlik yapmadan durabilir mi?

"Törrüüüü" demez mi?

Ben bu ismi duyunca daha da bir dellendim ama Savaş bunun yakasından tutunca ayaklarını yerden kesti.

"Ulan alçak, ben sana Törrü'dün adını ağzına almayacaksın diye tembih etmedim mi?" diye bağırdı.

Baktım adamı yere çarpacak. Hemen ayağa kalkıp Yaşar'ı onun elinden aldım. Ben bu yaşta öfkeme uyar sam bu gençler bu alçağı benim hanemde dövecekler. Bu da töreye yakışır bir şey değil.

“Durun, durun!” dedim “Bu meseleyi de anlatayım da işin aslı ortaya çıksın.”

Ben böyle söyleyince Savaş'ın da yüzü güldü.

“Anlat bakalım emmi, biz bu meseleyi hiç duymamıştık. Neymiş işin aslı!” dedi.

Bir müddet düşündüm tabii... Aradan kırk beş yıl geçmiş. Olayları gözümde canlandırdıktan sonra başladım anlatmaya.

“Efendiler malum o günler çok sıkıntılı günlerdi. Sağ sol olayları memleketi yangın yerine döndürmüştü. Ben de okulda hademeyim. Hademe dediysem köy namına yapıyorum işi. Bana ücret olarak her sene yüz hakla ekin veriyorlar. Ben de sobaları yakıyorum, sınıfları temizliyorum. Bir de götür getire bakıyorum. O zamanlar burası büyük bir nahiye merkezi. Kaymakam Bey'in hanımı da bizim okulda öğretmen. Kadın kazaya gidiş geliş yapıyor. Kaymakam da sık sık geliyor hem eşini görüyor hem de kazanın en büyük köyünü dahası nahiyesini denetliyor. Uzatmayalım, bizim burası kırsal kesim olduğu için öğretmenlerin çoğu sürgün. Kimi solculuktan, kimi ülkücülükten, kimi İslamcılıktan... Yalnız solcular bıyıklarını ağızlarının içine dolduruyor, yüzlerinde palta sapı gibi bir favül, ceketlerine altı oka benzer bir rozet takıyorlar. Ülkücüler de bıyıklarını çenelerine doğru uzatıyor, ceketlerinde kurt başlı bir rozet... Selametçiler badem bıyıklı, onlar da anahtarlı bir rozet takıyorlar. Tabii her öğretmenin kendilerine göre örgütledikleri üçer beşer talebesi de var. Onlar da aynı rozetleri takıyorlar. Zaman zaman okulda hır gür de çıkıyor.

Bir gün Kaymakam Bey okula geldi. Öğretmenler derse girince Müdür Nevzat Bey'e:

“Müdür Bey buradaki durumu beğenmiyorum. Öğretmenler de öğrenciler de siyasi simgelere çok hevesli. Herkesin yakasında parti rozetini andırır bir rozet var. Siz bir rozet tasarlasanız da bunu şehirde yaptırarak ve öğrencilere de öğretmenlere de bu rozeti takmalarını söylesek. Bunun haricindeki rozetleri yasaklasak olmaz mı?” dedi.

Nevzat Bey her ne kadar ülkücü olsa da okulda öğretmenler arasındaki bu ayrımdan çok rahatsızdı.

“Tamam Kaymakam Bey, ben bir tasarım yapıp size arz edeyim. Siz de munasip görürseniz bu rozeti yaptırıp okulda dağıtalım.” dedi.

Bizim okul yatılı bir okuldu. O yüzden talebe de öğretmen de çoktu. Okulda üç müdür yardımcısı vardı. Nevzat Bey ve yardımcıları bir de resim öğretmeni baş başa verip bir şablon çıkardılar. Yedi tane yıldızın ortasında ay yıldız... Kenarında da okulun adı yazılıydı. Taslağı Kaymakam Bey'e gösterdik. Adam da “Tamam.” dedi.

O zamanlar kazada bu işleri yapan mühürücü Ceyar Cevdet diye birisi var, işi ona verdik. Neyse rozetler geldi. Biz de öğrencilere ve öğretmenlere dağıttık. Aradan bir hafta geçmemişti ki okulu candarmalar sardı. Müdürü, yardımcılarını ve ülkücü öğretmenleri bir cemseye doldurup götürdüler. Tam yedi kişi. Biz ne ol-

duğunu anlamamıştık. Kendi kendimize sorup soruşturuyorduk ki candarmalar yine geldi. Bu sefer de beni aldılar, nezarete taktılar.

Meğer kazadaki jandarma bölük komutanı olan Yüzbaşı, bizim karakol komutanına:

“Madem dokuz ışıklı rozet yaptırmışlar. Ben dokuz tane adam isterim. Sıkıştırın bunları dokuzuncu ismi söyleyin. Savcının da talimatı böyle! Dokuzunun da istikbalini söndürecek.” diye talimat vermiş. Bizim öğretmenleri dayak kötek bir isim daha vermesi için sıkıştırmışlar.

Onlar da madem bir isim isteniyor. İrfani'nin ismini verelim de bir başkasının başı yanmasın. İrfani sonuçta memur değil. Ona bir şey yapamazlar demişler ve benim adamı vermişler komutana. Beni de bu şekilde alıp diğerlerinin yanına, nezarete taktılar. Nevzat Bey bana olanları anlattı. 'Hakkını helal et İrfani Ağa, birini söylememiz lazımdı, memur değilsin diye seni söyledik.' deyince başa gelen çekilir diye seslenmedim. Hatta Nevzat Bey kendilerini okuldaki devrimci öğretmenlerin başı olan Maocu Özgür öğretmenin ihbar ettiğini düşünüyordu. Tabi bu Özgür'ün en sıkı adamı da kimdi biliyor musunuz?”

Çocuklar gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde “kimdi?” diye sordular.

“Kim olacak bizim Törrüd denen alçak. Sorsan herif Demirelci ama bu Maocu Özgür ile takılıyor. Akşamları rakı sofraları, geceleri âlemler... Bu alçak da bunların yancısı... Neyse ertesi sabah bizi savcının huzuruna aldılar. Savcı eli arkasında odanın içinde volta atıyor bize bakıp bakıp cık cık çalıyor.

“Demek dokuz ışıklı dokuz herif bunlar ha! Hepsini açığa alın. Üç gün sonra mahkemeye çıkaracağım. Üç gün misafir edin bunları!” dedi.

Karakol komutanı:

“Savcı Bey sonradan getirttiğimiz İrfani ismindeki kişi köy namına okulda hademelik ediyormuş. Onun memuriyeti yok. Ona ne yapalım?” diye sordu.

Savcı karşıma dikildi. Gözümün içine dik dik baktı. Bir müddet daha oda içinde volta attıktan sonra:

“Hâkim muhtemelen onu serbest bırakır ama muhtara söyleyin bunu hademelikten çıkarsın, yerine bir başkasını bulsun.” dedi ve bizi odadan çıkartıp tekrar nezarete taktılar.

O üç gün boyunca her öğün önce temiz bir dayak çekiyorlar sonra da önümüze ite atar gibi bayat ekmek, bir tas yemek atıyorlar. Yemek dediysem aynı yal gibi bir şey... Bir öğün sümüklü bamiye, bir öğün karayılan acı baldırcan, bir öğün kapuska. Bir öğün kara şimşek. Menü bu başka bir şey yok. Yemeklerde gıdım tuz yok. Bir de mahsus buz gibi soğuk getiriyorlar ki yemeğin sapsarı yağı üstünde donmuş. Lakin basmışlar şapı. Mümkün değil yiyemezsiniz. Lakin bir gün yiyemedik ama açlıktan mecburen yemeye başladık. Lakin yemek bizi yedi biz mi yemeği yedik bilemedik. Bir de aşçı göbel var gelip kapıya dikiliyor.

“Lan faşist köpekler, yalınızı elcağızıyla hazırladım.

İster yiyin ister geberin çok da tın!” deyip gidiyor.

Yemek işi bitince dayak faslı başlıyor. Üç asker tek tek bizi çağırıp basıyorlar dayacağı. Dayak öncesi üstümüzü soyuyorlar bir don kalıyor sadece altımızda. Sonra da ellerindeki ucu düğümlü ıslak havlularla girişiyorlar. Geceleri de falakamız var. Kemal Sunal’ın ağanın kızını kaçırınca yediği falaka gibi meletiyorlar şart olsun!

Neyse bu üç gün bize üç ay kadar geldi. Sonunda mahkemeye çıktık. Allah’tan hâkim merhametli ve babacan bir adammış. Bizi serbest bıraktı mahkemeyi de üç ay sonraya talik etti ama tahkikat sonuçlanana kadar öğretmenlerin açığa alınmasını onayladı. Benim memur olmamam nedeniyle hakkımda bir işlem yapılmasına gerek olmadığına hükmetti. Böylece ben kurtarmıştım ama okuldaki işimden de olmuşum.

Tabii bize mahkemeye kadar suçunuz şu dememişlerdi. Sadece niye öğrencilere ve öğretmenlere zorla siyasi rozet taktırdınız diyorlardı. Meğer bizim rozetlerde dokuz yıldız varmış. Solcu öğretmenler bizi “Müdür ve ülkücü öğretmenler kafa kafaya verip dokuz yıldızlı rozet yaptırarak herkese bu rozeti takmalarını şart koşular. Rozetteki yıldızlar Alparslan Türkeş’in Dokuz Işık’ını temsil ediyor.” diye ta Bakanlığa şikâyet etmişler. O zaman da Ecevit hükümeti iş başında. Böylece Bakan emri ile hakkımızda adli soruşturma açılmış. Sonuçta müdür ve diğer öğretmenler açığa alınmış.

Nevzat Bey, mahkemede hâkime: “Biz yedi yıldızlı rozet siparişi verdik. Dokuz ışık veya dokuz yıldız değil. Burada başka bir iş var. Kaymakam Bey’in de haberi var. İşin aslı mühürücü Cevdet’e de sorulsun.” dese de hâkim kararından dönmedi. Biz serbest bırakılınca doğruca Kaymakam Bey’e gittik. Durumu anlattık:

“Biz yedi yıldızlı bir rozet yapmıştık. Siz de gördünüz ve onay verdiniz. Rozetlerin dokuz yıldızlı olduğunu farkında bile değiliz. Bize yardımcı olun.”

Kaymakam son derece müteessirdi.

“Beyler ben de biliyorum lakin emir Bakanlık’tan geliyor. Yapacağım bir şey yok. Birisi size tuzak kurmuş. Sekiz yıldız dokuza çıkartmış, sonra da gidip şikâyet etmiş. Şimdi ben de işin içine girersem beni de faşist diye yaftalarlar, istikbalim söner. Beni de siz anlayın.” deyiverdi. Biz boyun büküp dışarı çıktık. Bu defa damgacıya gittik. Ceyar Cevdet yemin billah etti. “Ben kalıbı sizin gönderdiğiniz gibi yaptım. Yıldızları da saymadım bile. Hatta sizin kâğıtta burada.” dedi. Adam bizim verdiğimiz taslak kâğıdını çıkardı. Baktık, kâğıtta da dokuz yıldız var. Biz de şaşırдық. Birisi kâğıda bir yıldız daha eklemişti ama bu kimdi öğrenmedik. Bu işin üzerinden tam kırk beş sene geçti daha hâlâ bize bu tuzağı kuranı öğrenemedim. Sonuçta ben işimden oldum, öğretmenler hükümet değişene kadar aylarca perişan oldular. Allah’tan hükümet çabuk yıkıldı, yeni gelen Demirel hükümeti öğretmenleri görevlerine iade etti. Hem de müdürü şehirde bir liseye müdür ettiler. Diğerlerini de kazalardaki okullara müdür olarak atadılar. Sonuçta adamlar köyden kurtulup terfi alırlarken ben hademelikten çobanlığa tenzil ettim. Nevzat Bey

sonrada üniversiteye girdi ve profesör oldu. Ha bu arada benim yerime okula hademe diye kimi aldılar biliyor musunuz?”

O zamana kadar çıt çıkarmadan ağzını açmış beni dinleyenler hep bir ağızdan:

“Kimi?” diye sordu.

Ben de:

“Kim olacak? Törrüd’ü!” dedim.

Ben öyle deyince Yaşar ellerini birbirine çarpıp lafa girdi. Yaşar “ş” sesini çıkaramaz “s” şeklinde söylerdi.

“Bak sen su ise. Ben o zamanlar damgacı Ceyar’ın yanında kalfaydım. Taslak gelince usta döküm dökcekti. Bu Törrüd dükkâna geldi. Bana ‘Beni Müdür Bey gönderdi. Issığın birisi eskik olmus. Rozette yedi değil dokuz ısıık olacak. Aman ha kimseye söylemeden ısııkları tamamlasınlar millete beni maskara etmesinler.’ dedi deyince ben de rozet taslağındaki ısııklara bir ısıık daha ekledim.” demez mi?

Beynimden vurulmuşa döndüm. Benim elli senedir çözemediğim muamma da çözülmüş oluyordu. Maalesef bu işin içinden de Törrüd denen hain çıkmıştı.

“Demek ışıklar essikti sen tamamladın öyle mi? Seni boyu devrilip de kanı altına akasica hain domuz seni!” dedim ve Yaşar’a zorlattım.

Hain havfli olurmuş. Yaşar ben daha ona hücum etmeden kapıyı buldu. Bu sırada beni de tuttular. Yaşar baktı ki ben peşinden gelmiyorum. Kapıdan kafayı uzatıp bana:

“Niye kızırıyorsun ki İrfani emmi, ben sizin içeri düştüğünüzü öğrenince gidip bu Törrüd’ün yakasını tuttum. Beni neden bu ise alet ettiniz dedim. O da bana yemin ederek bu isin senin basının altından çıktığını kendisini de onlar bu ise sizin dâhil ettiğinizi söyledi. O günlerde beni de yakalayacaklar diye adam yayladaki kömlerinde saklanacağını söyledi. Onun anlattığına göre aslında Nevzat Bey yedi yıldızlı rozet yaptıracakmış. Sen demissin ki Müdür Bey, sen Ülkücü adamsın. Yedi yıldız da neyin nesi? Hiç olmazsa dokuz yıldız koy da Türkeş’in Dokuz Issığı’nı andırsın.’ O da sana demis ki ‘İrfani Ağa bunu anlarırsa basımız yanar.’ Sen de demissin ki ‘Yahu o zaman da deriz ki o dokuz ısıık bu dokuz yıldız. İkisi aynı sey mi?’ Sonra hoca ikna olunca Törrüd’ü damgacı Ceyar’a göndermissiniz. O da benimle ahbap olduğu için gelip bana gizlice eksik yıldızları tamamlattı. Aslında siz sonradan dükkâna gelince ben söyleyecektim ama baktım is mahkemelik olmuş, seslenmedim. Adamın basını sen yakmışsın İrfani emmi!” dedi ve kaçıp gitti.

Biz kalakalmıştık. Evet, elli senelik sır çözülmüştü ama olan bize olmuştu. Düşündüm demek ki bu millet böyle birisine boştan yere İt Yaşar dememiş. Yaşar yine itliğini yapmış. Hem de daha on beş yaşında iken. Nevzat Bey’in nezarete tahmin ettiği gibi demek ki bu ikisi bize bu kumpası kurmuşlar ve bu İt Yaşar’ı da oyunlarına alet etmişler. Hiçbir tuzak gizli kalmıyor. Sonuçta bir vesile ile gerçekler ortaya çıkıyordu.

Tivis Memmed'in Öküzü

◆ Hacı Musa Tuncer

Bir öküzü vardı Tivis Memmed'in
Büyük meralarda besler güderdi
Elinden bezmişdi Falo Ümmed'in
Ya oduna ya da çifte giderdi

On havâri vardı dam eşiğinde
Öküz dinlenirdi sap döşeginde
Yatmadan, gecenin ay ışığında
Yüz dönüm tarlayı velhan ederdi

Bir günde bir çeten samanı yerdı
Üstüne bir evlek gasıl geverdi
Dağnamazı kalkar suya giderdi
Sonra dokuz köyde harman döverdi

Hoşamat ettikçe Tivis gubardı
Ayağının altı pişdi gabardı
Kırbaç yemiş gibi sırtı cıbardı
Yine de öküzü sever överdi

Öküz, öküz değil sanki buldozer
Görenler ardından methiye dizer
Bir anbar arpa yer borlarda gezer
Sadece yoncayı berkce severdi

Tivis, acenteden pulluk getirdi
Köteni köküne kadar batırdı
Öküz beş pullukla aldı yatırdı
“Bana mısın?” demez köyde liderdi

Azâbî, öküze yem ver arada
Ver ki madur olma gökte karada
Bizim Tivis Memmed ara sırada
“Anamı ağılattın öldürdün” derdi

Velhan: Temmuzda sürülmüş ekilmeye hazır arazi

Gasıl: Arpanın göcek (yeşil) hâli

Dağnamazı: Güneş doğmadan. Çok erken

Hoşamat: Övgü

Bor: Otluk, mera

Kaşın Sahte-Gözün Sahte

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Yaşın yirmi otuz beden
Dışın sahte özün sahte
Tamirciden mi çıktın sen
Kaşın sahte gözün sahte

Fadıma'yı sildirmişsin
Eğik burnu kaldırmışsın
Porseleni doldurmuşsun
Dişin sahte yüzün sahte

Süslenerek bezenirsin
Aylak aylak gezinirsin
Avrupa'ya özenirsin
Başın sahte sözün sahte

Şimşek gibi çakıyorsun
Boz bulanık akıyorsun
Değdiğini yakıyorsun
Kışın sahte yazın sahte

Kırk yerinde kırk bir dövme
Gündeliktir sence sevme
Kele kızım yeter sövme
Keşin sahte nazın sahte

Şeyda gibi ötüyorsun
Onurunu satıyorsun
Şuh kahkaha atıyorsun
Neşen sahte hazın sahte

Açılmışsın sere serpe
Kulağında on beş küpe
Akşama dek dere tepe
Koşun sahte gezin sahte

Vatanından kopacaksın
Yüroları kapacaksın
Sözde mastır yapacaksın
Düşün sahte tezin sahte

İftira

◆ Ercan Sağlam

Neden diye sorma, iyi değilim
Dingilin birine çattım bu sene
Üst üste kaç kere fırçayı yedim
Yine her yalanı yuttum bu sene

Misal mi vereyim al sana misal
Gerçeği istedim söylendi masal
Gerçekte herkesin çaldığı yasal
Yani kim vurduya gittim bu sene

Aynı gemideyiz sandım hepimiz
Fazlası yok imiş buymuş çapımız
Kapının önünde kaldı çöpümüz
Kulağım üstüne yattım bu sene

Sonunda eridi sermaye, gelir
Hükümet parayı vermeden alır
Açıkça söylerim, lafı mı olur?
Alı da moru da sattım bu sene

Zorlaya zorlaya bu yaşa geldim
Gönlümce bir şeyi alamaz oldum
Dilime koyduğum yasağı deldim
Gelmiş geçmişe öttüm bu sene

Sıfırı tükettim merakın buysa
Dilek tutuyorum bir yıldız kaysa
Gül gibi geçinmek isterdim oysa
Çoğu var azı yok bittim bu sene

Ne idim ne oldum bilenler bilir
Burada söylenen burada kalır
Daha da söylemem iftira olur
Yokluğu yokluğa kattım bu sene

Feveran

◆ Mehmet Osmanoğlu

Sorarım hâlini iyi ses gelmez
Ne oldu ne bitti anlat bakayım
Yüzüne kim kurdu turşu tezgâhı
Hadi bir yalan da sen at bakayım

Misalin bilmem ki nereye varır
Solgun dudakların kime yalvarır
Başın dumanlanır gözün kararır
Maraş tütününü bir tat bakayım

Gemi aynı gemi yolcular farklı
Kimisi tertemiz kimi pasaklı
Farkında değiliz yolda ne saklı
Kulağın üstüne sen yat bakayım

Eriyen sermaye senin miydi ki
Devlet dedikleri derin miydi ki
İklimin karasal serin miydi ki
Kafanı topraktan uzat bakayım

Seneler geçiyor hiç zorlamadan
Biz laklak ederken havadan sudan
Hayatın kurduđu kirli pusudan
Ruhunu yüceltip çıkart bakayım

Kanaat ehli ol zenginlik budur
Bilirsin veren de alan da O'dur
Feveran eyleme biraz uslu dur
Sözünü özünde bir tart bakayım

İçindeki seni tanır bilirim
Sırrını ağyara söylemez dilim
Sen de tut dilini çatlasın bilim
Şapkanı havaya fırlat bakayım

Sahibinden Komik/Altı -Ali Cengiz Oyunu-

◆ Mehmet Pektaş

Cengiz, Suat'la birlikte ofise gelmişti. Koltuğuna oturduktan sonra bir haftadır masada bekleyen çay bardağını Suat doğru itirdi.

"Al götür şu bardağını. İçinde fosiller oluşacak neredeyse." dedi tiksintiyle.

Suat:

"Ne yapayım oğlum, dükkâna uğradığın mı var? Çıkarken kapının önüne koy bari bardakları da alalım." dedi.

Cengiz:

"İşim yok da senin boşlarını mı takip edecem lan!" diye Suat'ı azarladıktan sonra "Söyle niye çağırдың beni işimin gücümün arasında?" dedi.

Suat, yutkunup Cengiz'in sözlerini sineye çekti. Lafa girmek için onu biraz yumuşatmak istedi:

"Ee ne var ne yok görüşmeyeli?"

Telefonuyla oynamaya başlayan Cengiz, Suat'ın yüzüne bile bakmadan cevap verdi:

"Niye çağırдың oğlum beni?"

Suat bu defa:

"Çay içer misin, yeni demledim?" dedi.

Cengiz başını kaldırdı, dişlerini gıcırdatarak, kelimeleri heceleyerek konuştu:

"Be-ni ni-ye ça-ğır-dın?"

Suat lafa direk girmekten başka çare olmadığını gördü:

"Şu senin Mert..." dedi.

Cengiz, Mert'in adını duyunca yüzünü ekşitti:

"Ne olmuş Mert'e?"

Suat, Cengiz'i tartmak için:

"Bir şey olduğu yok canım, darp raporu mu ne almış diyorlar? Davacı olacakmış galiba." dedi.

Cengiz tekrar telefonuna daldı:

"Otopsi raporu da alsın eşşoğlu eşşek daha çok işine yarar."

Ağzındaki baklayı bir türlü çıkaramayan Suat:

"Cengiz'im öyle deme ne de olsa bir geçmişiniz var, yani bana laf düşmez ama orta yolu bulsanız."

Cengiz birden başını kaldırıp elini masaya vurdu:

"Başlarım lan yoluna yordamına!" diyerek uzun bir küfür savurdu. "Seni de ayağımın altına almadan söyle ne söyleyeceksen."

Suat karşısındaki adamın tatlı dilden anlamadığını gördü. Pat diye lafı ortaya koydu:

"Mert, davacı olmamak için 100.000 lira istiyor kardeş." Sonra da bir "oh" çekerek sehpanın üzerindeki dergilerden birini alıp kendini yellemeye başladı.

Cengiz:

"Ya vermezsem..." deyince Suat:

"Vermezsen seni mahkemeye verecekmiş, buradan da bir dükkân tutup sana inat emlak ofisi aç-

cakmış." dedi.

Cengiz, karşısındakinin niyetini anlamıştı. Suat'ı beklemediği bir cevapla ters köşeye yatırdı:

"Tamam kabul ediyorum."

Suat afalladı:

"Kabul mü?" dedi şaşkınlıkla.

"Kabul." dedi Cengiz başını sallayarak. "50.000 lirasını Mert'in bana olan borcundan 50.000 lirasını da açacağım davadaki tazminat talebimden düşeceğim."

Suat, hiçbir şey anlamamıştı:

"Nasıl yani?" diyebildi.

Cengiz sinsi sinsi gülümseyerek çekmecedden bir kâğıt çıkardı:

"Bu Mert'le aramızdaki sözleşme." dedi. Bir de defter çıkardı: "Burada da şimdiye kadar Mert'le birlikte yaptığımız işler yazılı. Mert her işten %25 komisyon alıyordu. İki yıldır çalışırız, aldığı komisyonlardan benim hakkım olan %75'i vermedi. Banka hesap dökümleri mahkemeye geldi mi, her şey ortaya çıkar zaten."

Suat:

"Bırak şimdi Cengiz. Sen kimsede paranı bırakmazsın. Vermiştir çocuk." diyecek oldu.

Cengiz umursamaz bir tavırla koltuğuna yayıldı, yeniden telefonuna eğildi:

"Verdiyse ispatlasın kardeş."

Suat, bir bahaneyle Cengiz'in yanından ayrılıp Mert'le kısa bir telefon görüşmesi yapınca anlaması gerekenleri anlamıştı.

Uyanık Cengiz, bugünleri çok önceden öngördüğü için müşterilerden parayı hep elden almış, havale yapmakta ısrar edenlere Mert'in hesabını vermişti. Para elemanının hesabına yatar yatmaz da kendi payını elden almıştı. Cengiz'in oyunuyla Mert, 100.000 liradan vazgeçtiği gibi üste para teklif edecek bir duruma düşüverdi.

Suat, ofise geri gelince Cengiz telefondan kafasını bile kaldırmadan ikinci kartını açtı:

"Mert, beni maddi manevi zarara uğrattı. Arkamdan iş çevirdiği delilli, ispatlı, şahitli ortada. Hamit abi şahidim, Mert, beni devreden çıkarıp dükkânı kiralamaya çalıştı. Ticari itibarımı zedeledi."

Suat, içinden "Hay senin itibarına" diyeceği sırada Cengiz, bakışlarını Suat'ın üzerine dikti. Bu bakışlar, Suat'ın gözlerinden içeri girip beyninin kıvrımlarına ulaştı, kılcal damarların arasında dolaştı. Daha sonra girdiği yerden çıkıp tekrar telefona kayarken,

"Sen de şahit olursun." dedi Cengiz.

Suat, kem küm edecek oldu. Cengiz, bakışlarını muhatabına tekrar dikti. Suat, gözüne projektör

tutulmuş tavşan gibi kalakaldı. Ağzından itiraflar dökülmeye başladı:

“Eğer şu dükkân işini diyorsan, zaten ben sana söyleyecektim. Zaten yani seni aradım, ulaşamayınca işte bir türlü...”

Cengiz, telefonu masanın üzerine atıp:

“Kes lan!” diye bağırdı.

Yalancılık konusunda süper güçlere sahip olduğundan, yalanı henüz söylenmeden Suat’ın beyninin içinde bulup gereken müdahaleyi yapmıştı. Suat bu yüzden yalanı beyninde üretip ifade edemiyordu. Bir iki ikındı yalan çıkmayınca hepten yelkenleri suya koyuverdi.

“Kusura bakma kardeş. Benim de kanıma girdi Mert. Çay ocağını devredip kafe açalım, dedi. Kiralık güzel bir yer varmış.”

Cengiz, karşısındakine küçümseyerek bakmaya başladı. Bu bakışlar o kadar tesirliydi ki Suat küçüldükçe küçüldü, sehpanın üzerindeki çay bardağı kadar kaldı. Öyle ki Cengiz onu görmek için hafifçe yerinden kalkmak zorunda kaldı:

“Senin etin ne budun ne lan çulsuz Suat! Oranın kirasını biliyor musun sen?” diye bağırdı.

Çay bardağının yanından cılız bir ses geldi:

“Bilmiyorum abi.”

“Oğlum oranın aylık kirası 120 bin. Dekorasyondur, süsüydü püsüydü derken 5 milyon sıvarsın en az. Malzemeler hariç. Var mı lan sende o para?”

Suat’ın boyu çay tabağı kadar kalmıştı:

“Malzemeleri Mert bir arkadaşından uygun fiyatta alacaktı.” dedi.

Cengiz:

“Kimmiş lan onun arkadaşı? Oğlum o çocuk malzemeyi dün 1,5 milyona sattı.”

Suat, kala kala çay tabağında bir haftadır duran kesme şeker kadar kalmıştı:

“Affet abi” diye vızıldadı.

Cengiz’in sesi inadına gür çıkıyordu:

“O Mert olacak şerefsiz söyle. Bir saat daha buradayım, hangi delikteyse çıksın gelsin huzuruma. Kaybol şimdi gözüm görmesin seni.”

Suat zaten pire kadar kalmıştı, sıçrayarak sehpanın üzerinden indi. Çay ocağına doğru zıplayarak gitti.

Aradan tam on beş dakika geçmişti ki emlak ofisinin kapısından bandajlı bir kafa uzandı. Mert, süt dökmüş kedi gibi mırladı:

“Abiii!”

Cengiz, usulca başını kaldırıp Mert’in yalvaran yüzüyle göz göze geldi.

“Dört ayak ol köpek.” dedi emredici bir ses tonuyla.

Mert, derhal dört ayak olup dilini dışarı salladı, “Heh heh heh” diyerek kedilikten köpekliğe geçiş yaptı.

Cengiz ikinci emrini verdi:

“Kuyruğunu sallayarak şöyle gel köpek.”

Mert, Cengiz’in gösterdiği yere, ofisin ortasına dört ayak üzerinde poposunu sallayarak geldi.

Cengiz:

“Patilerini kaldır, iki ayağının üzerinde dur köpek.” dedi.

Mert, hemen ellerini kaldırıp dilini çıkardı “Heh heh heh” diyerek sahibinin yeni emirlerini bekledi.

Cengiz:

“Yediğin haltları teker teker anlat köpek! Yalanı yakalarsam seni önce hadım sonra itlaf ederim.”

Mert:

“Hav hav!” diye kafasını salladıktan sonra Cengiz’in arkasından çevirdiği dolapları teker teker anlattı. Yaptıklarına bin pişman olduğundan hiçbir şey gizlemedi. Gizlemeyi aklından bile geçirse Cengiz’in derhal anlayacağını artık çok iyi biliyordu.

“Hepsi bu kadar abicim. Elini ayağını öpeyim beni affet.” dedi.

Cengiz bunun gibi kaypak bir elemanı bir daha bulamayacağını biliyordu:

“Gel öp bakalım.” dedi.

Mert, sevinçle ayağa kalkacakken Cengiz’in kaş göz işaretiyle tekrar dört ayak olup o şekilde yaklaştı patronuna. Patronunun eline uzanmak istedi ama Cengiz buna da müsaade etmedi:

“Elini ayağını öpeyim demedin mi? Ayağımı öp köpek!” dedi.

Mert, hiç tereddüt etmeden patronunun gıcır gıcır parlayan ayakkabısının burnuna bir öpücük kondurdu.

Cengiz:

“Alnına da koy köpek!” deyince ayakkabıya alnını da değdirdi.

Cengiz:

“Kalk ayağa! Şimdi doğruca dışarı... Tüm mahalleyi sokak sokak gezip ne kadar boş ev, iş yeri varsa tespit edeceksin. Üzerinde kiralık yazanları arayıp biz kiralayalım diyeceksin. Emlak ofisi ilanını asılı olanları da arayıp tehdit, şantaj her türlü yolu deneyip ilanını indirteceksin. Mülk sahipleri ile irtibata geçip müşterimiz hazır diyerek bize bağlayacaksın.”

Cengiz ısrarla çalan telefonuna cevap vermek için talimatlarına küçük bir ara verdi. Arayan Cengiz’den daire kiralayın bir müşteriydi.

Cengiz:

“Oo İsmail’im buyur.” diyerek telefonu açtı. Mert, bir köşede patronunun konuşmasını hayranlıkla dinliyordu.

“İyidir kardeşim tapudayım bir satışımız var.”

“...”

“Ne demek lan çıkacakmışsın! Kolay mıymış, kiracıyı çıkarmak? Korkma kimse seni çıkaramaz. Kanun nizam var kardeşim, hem de hepsi kiracıdan yana. Sen beni dinle. Kiranı %25 arttır. Ev sahibinin hesabına gününü geçirmeden yatır.

%25'ten bir kuruş bile fazla attırma. Anlaşıldı mı?"

"..."

"Oğlum bırak! Yahu sen deli misin? Ne diye %50 arttıracaksın?"

"..."

"Yahu ucuzsa ucuz. Sen dediğimi yap, 1250 lira olarak kiranı gönder kardeşim. Seni hiçbir şekilde kimse evden çıkaramaz. Haydi görüşürüz."

Cengiz, telefonu kapattıktan sonra elemanına döndü. Tam sözlerine başlayacakken tekrar telefonu çaldı. Bu defa ev sahibi olan başka bir müşterisi arıyordu. Müşteri kiracısını evden çıkaramamaktan dertliydi:

"Olmaz öyle şey babacığım." dedi Cengiz. "Kiracıysa kiracılığını bilsin. Biz evi kiraladıysak tapusunu da vermedik ya çık dedik mi çıkacak."

"..."

"Boş ver sen kanunu manunu! Her kanun uygulanıyor mu sanki?"

"..."

"Yok öyle yağma her şey %100, %200 olmuş, beyefendiler %25 arttırıp üç kuruşa mala çökecek öyle mi? Ben hallederim senin işi."

"..."

"Yahu sen karışma. Ben hallederim. Onun yerine şöyle iyi bir kiracı buluruz. Yalnız senden de bir kira komisyon alırım ona göre."

"..."

"Tamam, ben şimdi tapudayım bir satışımız var, kiracının numarasını at ben bir görüşeyim."

Cengiz bu telefonu da kapattıktan sonra tekrar Mert'e döndü.

"Haydi bakalım Mert Efendi iş başına. Mahallede bizimkinden başka ilan görmeyeceğim. Gerekirse kedi gibi camlara tırman indir ilanları."

Mert:

"Şey abi, bizim Nihat abinin kiracısı da çıkmam diye dayılanıyor. Onu ne yapsak?"

Cengiz:

"Hangisiydi o? Şu Ankaralı olan mı?"

Mert:

"Evet abi."

Cengiz, bir an düşündü:

"Barışmamızın şerefine sana bir kıyak geçeyim. Şu mahalleyi dolaşma işini bitirdikten sonra kiracıyı ara, Ankara'da bir işimiz var de, yanına al. Doğruca basın gidin Ankara'ya, pavyona. Orada Sarı Tutku'yu, Kirli Dilek'i ve İnci Taneleri Dilber'i bul. Bak bu isimleri unutma. Not al gerekirse. Benim selamımı söyle. Yalnız Ankara'da beni Âlemci Ali Cengiz diye tanırlar. Kiracıya yedir içir, sarhoş et, elinden bir tahliye taahhütnamesi bir de boş senet al. Sonra da buraya düş."

"Abi, para..." diyecek oldu Mert.

Cengiz:

"Oğlum amma geri zekâlısın. Gerekirse kiracıya araba senden, pavyonda hesap benden de. Pavyona

gidince hesabı kiracıya kilitle. Dönüş için otobüs paran vardır herhalde."

Mert:

"Tamamdır abi." diyerek ofisten sevinçle çıktı.

Cengiz'in telefonuna biraz önce konuştuğu ev sahibinden kiracısının numarasını içeren mesaj gelmişti. Cengiz, birkaç defa öksürüp sesinin frekansını en sert ve ürkütücü tona getirdikten sonra numarayı aradı. "Alo" sesini duyduktan sonra direk mevzuya girdi:

"Fehmi'nin kiracısı sen misin lan dallama!"

"E-e-eyet de, siz kimsiniz beyefendi böyle lanlı lunlu konuşuyorsunuz?"

"Yerim ulan senin beyefendini. Azrail'im oğlum ben, canına okumaya geldim. Kimmişim söyle bakayım?"

"A-a-azrail'mişsin abi."

"Aferin kafan çalışıyor. Şıp diye kaptın mevzuyu. Evden çıkmam mıkımmam diyormuşsun sen, aslan. Yürek mi yedin oğlum sen? Bak seni oraya gömerim, daha hiçbir zaman o evden çıkmazsın. Mezar taşına da elektrik abone numarasını yazdırırım. Işıklar içinde uyursun."

"Yok abi yani ben çıkmam derken kanuni hakkımı kullanmak istedim."

"Kesme lan benim sözümü! Bak var ya, hiç üşenmem o anayasa kitapçığını sayfa sayfa koparıp yana yapıştırır, seni kefen yerine ona sarar da gömerim. Sorgu meleklerine kira kanununu okursun. Hapisten yeni çıkmışım zaten yeniden başımı belaya mı sokacaksın lan!"

"Abi böyle konuşmalara hiç gerek yok."

"Ulan bir daha sözümü kesersen seni o evin mutfağında dilim dilim doğrar yahni yaparım. Sonra da ibretiâlem için mahallenin itine köpeğine yediririm."

"Kesmem abi, kesmem çok özür dilerim."

"Sana 48 saat müsaade aslan parçası... O evi boşalttın boşalttın, boşaltmazsan ben gelir on dörtlüğü ağzına boşaltırım."

"Abi 48 saatte ben nasıl taşınayım gözünü seveyim?"

"36 saat oldu aslan. 36 saat içerisinde evi değil mahalleyi terk ediyorsun. Eğer etmezsen o evi başına yıkarım. Mevzu kalmaz."

"Abi n'olur yapma, etme!"

"24 saatin var koç. 24 saat içerisinde İstanbul'u terk edeceksin. Eğer 24 saat sonra seni İstanbul sınırları içerisinde yakalarsam yedi parçaya ayırır, her parçanı yedi ayrı tepeye gömerim. Anlaşıldı mı lan?"

"Pe-pe-peki abi."

Cengiz telefonu kapattıktan yaklaşık 20 saat sonra kiracıdan "Abi anahtarı kapıcıya bıraktım. Kars'a yolun düşerse her zaman beklerim." şeklinde bir mesaj alacaktı.

-devam edecek-

Ne Taat Var Ne İnfak

◆ Hızır İrfan Önder

Hırs bürüdü gözleri,
Ne taat var ne infak!
Tesir etmez sözleri,
Ne taat var ne infak!

Kul oluyor paraya,
Evi benzer saraya,
Takılır hep detaya,
Ne taat var ne infak!

Ölümü yok sayıyor,
Arzuları bayıyor,
Ayakları kayıyor,
Ne taat var ne infak!

Günahları birikir,
Almıyor akıl, fikir,
Kalbe hâkim pas ve kir,
Ne taat var ne infak!

Sükûti doğru söyle,
Hak yolu şiar eyle,
Harcanmaz ömür böyle,
Ne taat var ne infak!

Emekliye Geçim Tavsiyesi

◆ Kadir Köse

Emekli, geçimi dert eder durur
Kolay geçinmenin varken yolları
Kendini dışlanmış, evlâtlık görür
Son günlerde iyi değil hâlleri

Onlara tavsiyem gülünç olsa da
Konforlu yaşamdan biraz kaçsınlar
Lüksten ödün vermek çok zor gelse de
Her kalemde tasarrufa geçsinler

Mesela kahvaltı azaltılarak
Peynir haftada bir yenilemez mi?
Sofra gösterişsiz az tutularak
Zeytin bize yeter denilemez mi?

Etten uzaklaşıp nohut alsınlar
Hem de kolesterol çıkmaz yukarı
Hayvansal gıdadan uzak dursunlar
Görsünler o zaman edilen kârı

Azaltıma ekmekte de gidilsin
Meyveyi de arada bir yesinler
Sebzelerden tam feragat edilsin
Bu da geçer Ya Hû falan desinler

Ev ısısı on beşlere çekilsin
Üşünürse ilk akşamdan yatsınlar
Ve lambalar iş yaparken yakılsın
Geçinmeye artı değer katsınlar

Araba var ise hemen bağlansın
Ya da satıp kurtuluşa ersinler
Ulaşımlar yürüyerek sağlansın
Tez vakitte bu düzeni kursunlar

Torunlar gelirse tedbir alınsın
Duygusal bir bağa pek girmesinler
Harçlık umarlarsa cimri olunsun
Bir lira da olsa hiç vermesinler

Bunlar yapılıp da sorun bitmezse
Yemekleri azaltarak tatsınlar
Şayet maaşları yine yetmezse
Ayın yarısını oruç tutsunlar

Harcamalar bu şekilde olursa
On bin lira yeter şükür etsinler
Bir de enflasyon düşük gelirse
Gayri ondan sonra keyif çatsınlar.

Batı Kimdir?

◆ Yakup Gümüş

O ağız emzikli sabi sübyana
Fosfor bombalarla kıyandır Batı
Terör ihraç edip cümle cihana
Şeytani bir hisle yayandır Batı

Bazen satın alır üç beş et kafa
Parlatıp cilalar çeker ön safa
Çapulcu güruhu gelince gofa
Bekaya dinamit koyandır Batı.

Sinsice sokulur engerek yılan
Hak hukuk der amma kuyruklu yalan
Gariban yurtları ederken talan
Kan ile irinden doyandır Batı.

Bağ bostanı saran arsız ot gibi
Saç dibinde biten kanlı bit gibi
Burnundan soluyan kuduz it gibi
Her fenalıktan haz duyandır Batı.

Kur baskısı kursun bir piyasaya
Rızkı yağma edip çöker kasaya
Kefen bile düşer kara borsaya
Cebi fütursuzca soyandır Batı.

Sakın bel bağlama vandal amcaya
Gönlün kayar sonra mason locaya
Darbe şakşakçısı muğlak hocaya
Kanaat önderi diyendir Batı.

Ta ezelden bozuk vicdan kantarı
Kim kafa tutarsa kazar mezarı
Cevherden muteber iffet ve arı
Bir deli saçması sayandır Batı.

Ha evanjelik put ha siyonist put
Dün de haydutlardı bugün de haydut
Taktikleri sabit, böl parçala yut
Kıyamet savaşı gayendir Batı.

Mazlum feryat etse artar elemim
İlham gelir bazen yaz der kalemim
Küfrün kollarını kırmak özlemim
Bu da bize Hakk'tan beyandır Batı.

Parti Modası

◆ Ramazan Demirtaş

Pek çok şeye gebe şu çağdaş dünya
Tohumu toprağa koyan partisi
Karanlık gecede görüp de rüya
Sabaha yatakta uyan partisi.

Uzaktan görerek tanışma günü
Yakına gelerek konuşma günü
Kol kola girerek yanaşma günü
Çiçekle kapıya dayan partisi.

Bir ağaç altında teklif alınca
Sevinç çığlıkları kulak delince
İstemeye yüzük alıp gelince
Aşkını medyada beyan partisi.

Bir de bekârlığa ederken veda
Bindallı içinde yakarken kına
Kutlamamak ayıp düğün şanına
Takıları tek tek sayan partisi.

Yemeğe oturdu mide bulandı
Can çekti aşerdi ağzı sulandı
İlk görüntü için doktor dolandı
Ultrasonda sesi duyan partisi.

Bayram olsun tekme attığı ilk gün
Erkekse davul çal hem de kur düğün
Doğunca gururlan övün ha övün
Başlasın kırkında yuyan partisi.

Altına ilk bezi bağladığında
Sidiği akarak çağladığında
Sırtını sıvazla ağladığında
Gazını çıkarıp yayan partisi.

Gölge Etme

◆ Mustafa İmir

Muhannet gölgesi şahsıma mihnet
Korunup kollanmam Hakk'a emanet
Gölge edip bir de bekleme minnet
Onurumu yerle yeksan istemem
'Gölge etme başka ihsan istemem'

İyi de kötü de tutturur bir yol
İnsan görünüşlü ortalıkta bol
Aslın insan olsun kim olursan ol
Şahsıma hürmette noksan istemem
'Gölge etme başka ihsan istemem'

Dipsiz uçurumun başında tutsan
İpek halı olup önüme yatsan
Velev ki ömrüme ömürler katsan
Riyakârdan ömre doksan istemem
'Gölge etme başka ihsan istemem'

Akli ihtiyatla yoğrulmuş özüm
Gül gönüllülerle gölgeli yüzüm
Müphemlikten ari açıktır sözüm
Engin gönle yeğın lisan istemem
'Gölge etme başka ihsan istemem'

Doğanın seyrinde yok imtiyazım
İnsana soğuk da sıcak da lazım
Özdeş güzüm, kışım, baharım, yazım
Sultan olsan senden nisan istemem
'Gölge etme başka ihsan istemem'

Birbirine ayna içimle dışım
Kendi emeğimden, helalden aşım
Vicdanen, ahlâken ağrısız başım
Karşımda buyurgan insan istemem
'Gölge etme başka ihsan istemem'

Muhakemeye vur, tefekkür eyle
Düşünceni düzgün bir dille söyle
İmir'den kinaye uymaz her meyle
Dili eğip büken aksan istemem
'Gölge etme başka ihsan istemem'

Bir Şair-Yazar Tipi

◆ Bekir Oğuzbaşaran

Kendi kendisiyle röportaj yapan adam
Reklam ve propaganda olsun da ne gam

Kendi nefsimden başka davam yok benim
Şöhret olmaktan başka sevdam yok benim

Bu memlekette şair-yazar tek ben varım
Kalemim ishal olmuş, durmadan yazarım

Az, güzel yazmaya, çok yazmayı yeğlerim
Kantite önemli, yüz kitabım var, derim

Hiç okumadığım türde bile yazarım
Çok su katılmış mürekkep ile yazarım

Cayır cayır yazmak bende bir hastalıktır
Kendimle mülâkat yapmak beş dakkalıktır

Yazdıklarım dizilmezse ben kahrolurum
Yazdıklarım basıldıkça hep fahrolurum

Nefsimin en büyük gıdası övünmektir
Övülmeyince dizlerime dövünmektir

En çok kullandığım şahıs zamiri, “ben” dir
Ko, desinler, şöhret âfet, o eskidendir

Gece bir yerli, gündüzse Kayseriliyim
Sık sık yalan söylesem de, ben bir veliyim

Şiir, hikâye, roman, piyes, inceleme
Röportajlar, mülâkatlar, senindir deme

Mektup yazmakta mâhirim, yol kesmekte de
Bilmediği konuda yağıp esmekte de

Cennete gitmek için fazla sevabım yok
Allah beni affetsin; suçum, günahım çok.